

Nhật ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan

Việc học không hề đáng sợ

Trương Côn
Dịch giả Bích Phương



SÁCH
BÀN
QUYỀN

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Việc học không hề đáng sợ



tuệ,
của
việc
trẻ c
tổ q
được
có tí
cảm
đầy t
đọc s
lớp, t
mình

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

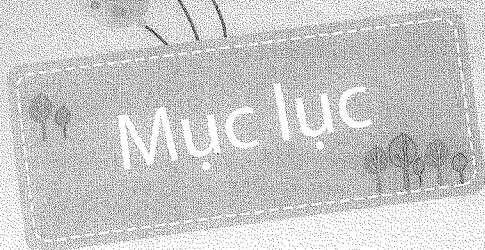
Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện



Lời nói đầu

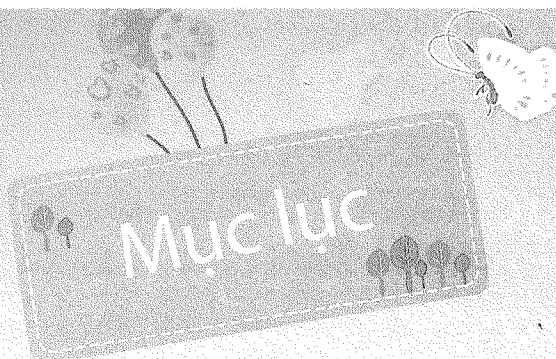
nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gạt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẩu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.



Mục lục

hâm
đọc,
hay,
gã,
Đây
ường

1	TÔI ĐÃ CHIẾN THẮNG NỖI SỢ MÔN TOÁN	1
2	VƯƠNG BỘT HỌC Y	4
3	VƯƠNG HI CHI ĂN MỰC	9
4	HỌC LÀ PHẢI TƯ DUY	12
5	CON BÚP BÊ	15
6	TÁ TỰ - NGƯỜI CÓ CHÍ KHÍ	18
7	NIỀM VUI CỦA VIỆC HỌC	22
8	NEWTON VÀ QUẢ TÁO	27
9	ĂN MÀY VÀ TRẠNG NGUYÊN	31
10	EDISON - CẬU BÉ HAM HỌC HỎI	35



Mục lục

TỔ NG

11	HỒ CON TRỞ THÀNH HỒ TO	39
12	HAI ANH EM	43
13	LOS ANGELES LÚC 4 GIỜ SÁNG	47
14	QUEN TAY HAY LÀM	50
15	MÌNH KHÔNG CÒN GHÉT LÀM VĂN NỮA	54
16	ĐỤC LỖ TRÊN TƯỜNG MUỘN	
	ÁNH SÁNG	58
17	HỌC ĐÊM BẰNG ĐÈN ĐOM ĐÓM	61
18	NGƯỜI CHA CÓ PHÉP THUẬT	65
19	KHÔNG HỌC MỚI ĐÁNG SỢ	70
20	GIA CÁT LƯỢNG ĐI HỌC	74

cũng c

Toán c

hắn bạ

Không

cũng c

cực ph

sư kèn

tìm mớ

gia sư

thể dạ

phép n



TÔI ĐÃ CHIẾN THẮNG NỖI SỢ MÔN TOÁN



Nam học rất kém môn Toán, điểm môn Toán lần nào cũng đội sổ lớp, Nam dần cảm thấy sợ học Toán, trong giờ Toán cậu chỉ toàn hay ngủ gật và bày trò nghịch ngợm. Chắc hẳn bạn sẽ cho rằng Nam là một học sinh cá biệt đúng không? Không hề, Nam học Văn rất giỏi, lần nào kiểm tra Văn cậu cũng đạt điểm số rất cao, trong giờ Văn, Nam cũng rất tích cực phát biểu xây dựng bài.

Giáo viên chủ nhiệm khuyên bố mẹ Nam tìm một gia sư kèm cặp cậu môn Toán ở nhà. Nghe lời khuyên, bố mẹ tìm một gia sư Toán kèm dạy Nam, nhưng chỉ vài ngày sau, gia sư đã tức giận bỏ về nói với bố mẹ cậu rằng: “Tôi không thể dạy nổi con trai anh chị, bé không muốn học, tôi xin phép nghỉ từ ngày mai.” Bố mẹ đã tìm rất nhiều gia sư nhưng



Việc học không hề đáng sợ

cũng chỉ được vài ngày, họ đều không chịu được và xin nghỉ. Bố mẹ vô cùng thất vọng về cậu.

Thế rồi, vào một ngày bước ngoặt đã xảy ra. Hôm đó cả lớp điều chỉnh chỗ ngồi, bạn cùng bàn mới của Nam là Nhung, Nhung thì lại trái ngược hoàn toàn với Nam, học rất giỏi Toán, nhưng Văn lại rất kém. Trong giờ Toán, trong

trui

ngh

Như

hiểu

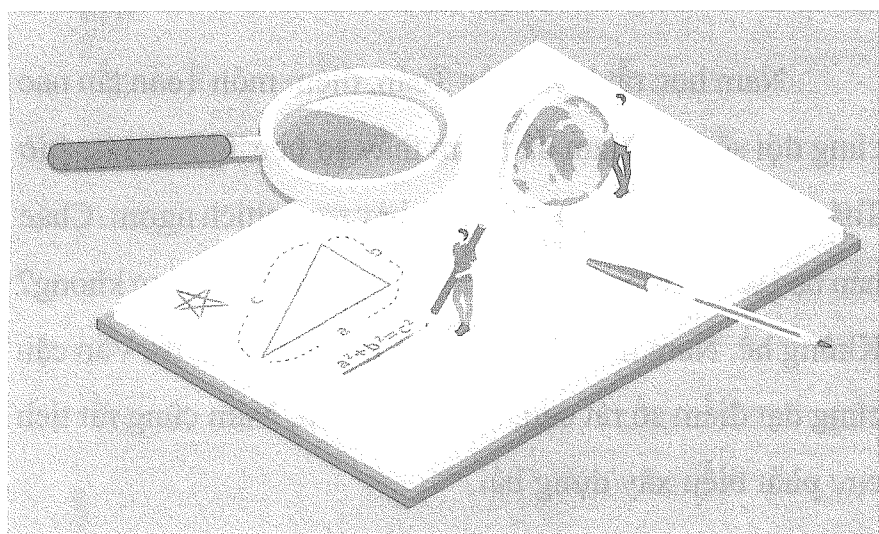
trực

rất t

làm

Nhu

học



khi Nhung chăm chú nghe cô giảng bài thì Nam ngồi nghịch ngợm, thấy trên bàn Nhung có chiếc gọt bút chì mới, Nam đưa tay với lấy thì bị Nhung ngăn lại. Nhung ra điều kiện: “Nếu cậu chăm chỉ học Toán, tớ sẽ cho cậu mượn.” Vì rất muốn nghịch chiếc gọt bút chì mới đó, Nam bắt đầu tập



trung nghe giảng. Lúc đầu Nam nghe giảng cứ như như vẹt nghe sấm, cậu không hiểu gì cả, cậu liền quay sang hỏi Nhung, sau đó còn tích cực giơ tay trả lời câu hỏi của cô.

Tan lớp, Nam chạy theo Nhung hỏi những bài chưa hiểu trên lớp. Hóa ra là vậy! Bây giờ cậu mới vỡ lẽ! Thì ra trước giờ mình đã đi sai hướng. Những giờ Toán sau, Nam rất tích cực chăm chú nghe giảng, còn xung phong lên bảng làm bài tập nữa. Cô và cả lớp rất ngạc nhiên.

Nam cầm chiếc gọt bút chì trên tay rồi tự tin nói với Nhung: “Môn Toán không hề khó, từ nay tớ sẽ không sợ học Toán nữa!”

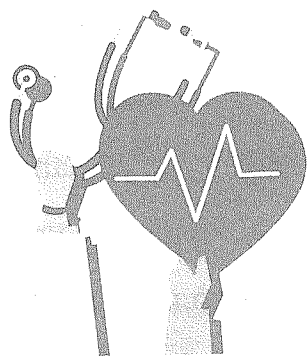


Bài học trưởng thành

Nhờ sự giúp đỡ của Nhung, Nam đã chiến thắng nỗi sợ học Toán, điểm số môn Toán của cậu cũng dần được cải thiện. Môn Toán thực ra không đáng sợ, chỉ là do các em chưa tìm được phương pháp học đúng mà thôi.



VƯƠNG BỘT HỌC Y



Năm 13 tuổi, Vương Bột cùng cha đến thành Lạc Dương, nơi đây khiến cậu được mở mang tầm mắt và thấy rất nhiều điều mới lạ, khung cảnh náo nhiệt của thành phố này đã hấp dẫn Vương Bột, thấy điều gì mới lạ cậu cũng hỏi cho kì được.

Một hôm, Vương Bột đang đi trên phố thì thấy một nhóm người đang vây quanh một ông lão. Vương Bột chen vào đám đông thì thấy ông lão râu tóc bạc phơ đang bắt mạch cho người bệnh, hai mắt ông nhắm nghiền, không cần nhìn sắc mặt của người bệnh ông vẫn bắt bệnh rất chuẩn. Sau khi được bắt bệnh xong, mọi người lấy một nắm thuốc lá chỗ ông lão rồi vui vẻ ra về. Vương Bột nghe mọi người nói: “Thầy Tào đúng là Hoa Đà tái thế, khám chữa bệnh rất

giỏi!”

ông t

bệnh

mới c

nguyê

ông x

và lắ

Vươn

nói v

qua ch

bệnh,

xuôi g

ngày r

sau đó

y của c



giỏi!”

Cả ngày hôm đó, nhà thầy Tào tập nập người qua lại, ông bận không ngớt tay, Vương Bột mãi xem ông khám bệnh đến nỗi quên cả ăn cơm.

Trời tối, khi bệnh nhân đã về hết, thầy Tào lúc này mới để ý đến cậu bé đứng bên cạnh. Sau khi nghe được nguyện vọng cậu bé muốn theo ông học cách chữa bệnh, ông xoa nhẹ đầu cậu nói: “Cháu về nhà đi, học nghề y vất vả lắm, một đứa trẻ như cháu không thể học được đâu.”

Thầy Tào không hề để tâm đến những lời nói của Vương Bột, bởi cậu chỉ là một đứa trẻ, chắc cậu chỉ đang nói vui mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Bột lại đến đứng chỗ hôm qua chờ đợi. Cậu lại tiếp tục chăm chú nhìn thầy Tào chữa bệnh, hỏi này hỏi kia, cậu còn nhanh nhẹn chạy ngược chạy xuôi giúp thầy Tào mấy việc lật vạt. Suốt nửa tháng trời, ngày nào Vương Bột cũng đợi thầy Tào ở đường bên cạnh, sau đó giúp ông làm những việc lật vạt, quyết tâm học nghề y của cậu vẫn không hề dao động.

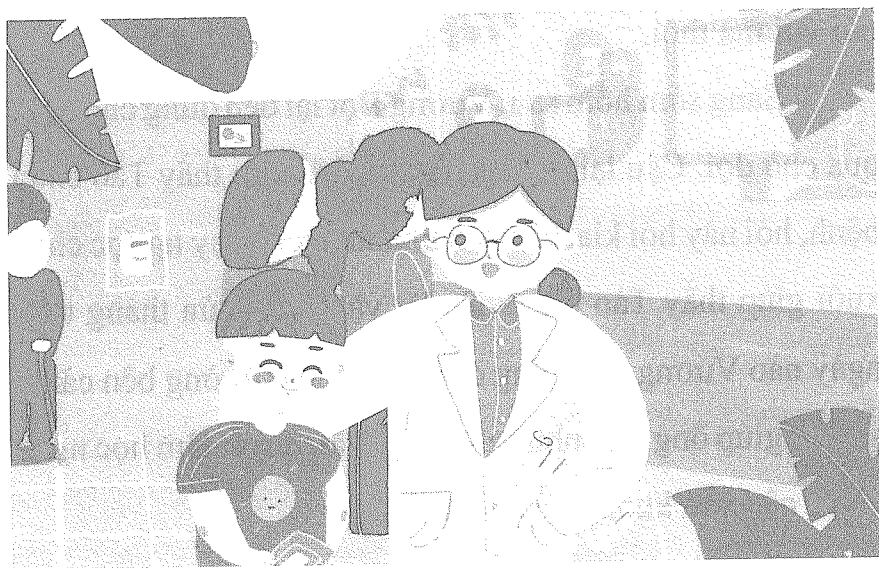


Việc học không hề đáng sợ

Cuối cùng một ngày, thầy thuốc già đã đích thân đến tận nhà Vương Bột, sau khi được sự đồng ý của bố cậu, ông quyết định nhận Vương Bột làm học trò, sau đó đưa cậu lên núi học nghề y.

Trên núi, hai thầy trò không quản ngại núi cao rừng sâu, ngày ngày đi hái thuốc. Có những hôm phải đi rất xa, hai thầy trò tìm những thân cây to hoặc hang động làm nơi nghỉ chân, coi rừng sâu là nhà, coi những loài động vật hoang dã là bầu bạn.

Vậy còn thức ăn thì sao, hai thầy trò về cơ bản không có bữa ăn nào gọi là đàng hoàng cả, đi đến đâu lại hái rau





đến rừng nấu ăn. Sau khi sống trên núi được một tháng, Vương
ông Bột thấy tâm hồn mình như đã hòa quyện vào với thiên
lên nhiên hoang dã.

Nhà Vương Bột vốn cũng thuộc hàng khá giả, từ nhỏ
rừng điều kiện sống của cậu đã rất tốt, nhưng cậu không hề sợ
t xa, hãi hay chùn bước trước cuộc sống vất vả này, ngược lại,
l nơi rất thích cuộc sống gần gũi với thiên nhiên, hàng ngày chăm
; vật chỉ học hỏi mọi thứ từ thầy. Buổi tối, Vương Bột tận dụng
ánh sáng của đồng lửa để đọc sách y đến tận khuya, cậu
ông không hề cảm thấy mệt, bởi cậu đang được làm điều mà
i rau mình thích.

Sau này, Vương Bột đã trở thành thầy thuốc nổi tiếng
ở Trung Quốc cổ đại.



Bài học trưởng thành

Làm điều mình thích thì bạn sẽ không bao giờ cảm thấy vất vả, ngược lại còn rất hứng thú với nó nữa. Các bạn nhỏ nếu cảm thấy chán ghét việc học thì hãy xem lại mình đã tìm được hứng thú trong học tập hay chưa nhé!

tiếng

bộ m

nhờ v

bộ rấ

viết r

khi l

ngày

là “ac

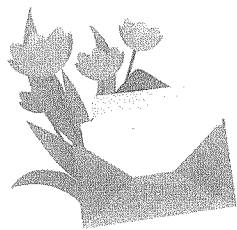
chữ đ

com c

món 1



VƯƠNG HI CHI ĂN MỰC



Thời Đông Tấn có một nhà thư pháp vô cùng nổi tiếng là Vương Hi Chi, ngay từ nhỏ ông đã rất đam mê với bộ môn nghệ thuật này. Ngày nào ông cũng luyện viết chữ, nhờ vào sự kiên trì rèn luyện, trình độ thư pháp của ông tiến bộ rất nhanh. Ông đã dùng hết không biết bao nhiêu lọ mực, viết nát không biết bao nhiêu cây bút lông. Hàng ngày sau khi luyện thư pháp xong, ông lại mang bút ra ao rửa, lâu ngày nước trong ao biến thành màu đen, mọi người gọi đó là “ao mực”.

Một lần, ông ngồi trong thư phòng tập trung luyện chữ đến nỗi quên cả ăn cơm. Mẹ phải nhờ người hầu đưa cơm đến cho ông. Cơm hôm đó có bánh bao và tỏi nghiền, món mà ông thích nhất. Khi mẹ bước vào thư phòng, bà



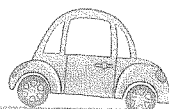
không nhận được phá lên cười. Thì ra do vừa ăn vừa viết chữ, nên ông đã nhầm nghiền mực với bát tỏi nghiền, cứ thế chấm bánh bao ăn, khiến mồm đen ngòm.

Mãi đến khi thấy mẹ cười, ông mới giật mình nhận ra. Vương Hi Chi nhầm mực với tỏi nghiền! Ông cười phá lên, nhưng ông không hề xấu hổ, trái lại, cảm thấy rất vui và thú vị với sự nhầm lẫn của mình. Một lần, người vợ vì lo lắng cho sức khỏe của ông nên đã khuyên ông rằng: “Chàng hãy giữ gìn sức khỏe! Chàng viết chữ đã rất đẹp rồi, sao còn phải khổ luyện như thế làm gì?” Vương Hi Chi từ tốn nói: “Chữ của ta có thể đã được coi là đẹp, nhưng



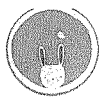


chủ yếu đều là học cách viết của các vị tiền bối. Ta muốn có cách viết của riêng mình, muốn vậy phải khổ luyện mới thành được.” Sau này, Vương Hi Chi trở thành nhà thư pháp rất nổi tiếng, người đời dùng cụm từ “bồng bênh như mây, rồng bay phượng múa” để miêu tả về nét chữ của ông.



Bài học trưởng thành

Hứng thú và sở thích là yếu thuộc kích thích tôi nhắc Vương Hi Chi thích thư pháp, nên ông đã quyết tâm luyện thư pháp cho đến khi đạt thối. Các bạn nhỏ cũng nên thành thạo tìm ra sở thích của mình và nỗ lực theo đuổi nó nhé, nhất định các bạn sẽ thành công.



HỌC LÀ PHẢI TƯ DUY



Cuối thời kỳ Đông Hán, năm lên 7 tuổi, Hoa Đà đến nhà một thầy y họ Thái với mong muốn bái sư học y. Thầy Thái có tay nghề rất giỏi nên rất nhiều người muốn đến bái thầy làm sư. Nhìn những đứa trẻ ấy, thầy Thái quyết định sẽ ra một câu đố.

Đúng lúc đó thì có hai con cừu đang đánh nhau trước sân. Mấy người đã ra can ngăn nhưng đều không được. “Các con có thể làm cho hai con cừu kia không đánh nhau nữa được không?” Thầy Thái mượn cơ hội này để ra đề bài.

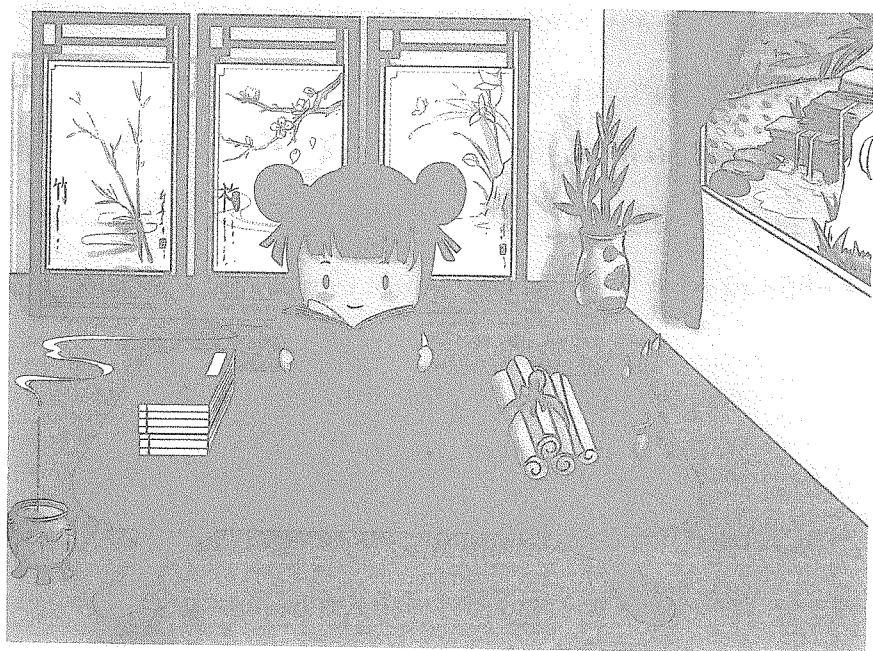
Hoa Đà suy đi tính lại, chợt nhớ đến câu chuyện “dương đông kích tây”, ông liền chạy lại chỗ cây dâu gần đó, nhổ lấy một ít cỏ non, rồi đem số cỏ ấy đặt ngay trước



mặt h
cỏ thì

làm t
duy, c
nổi tiế

minh l
người



mặt hai con cừ. Lúc này hai con cừ cũng đã đói, nhìn thấy
cỏ thì quên luôn cả việc đánh nhau.

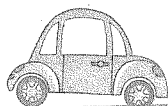
“Con đúng là một đứa trẻ thông minh, ta rất vui được
làm thầy của con.” Sau này nhờ vào thói quen chịu khó tư
duy, chăm chỉ học tập mà Hoa Đà đã trở thành một danh y
nổi tiếng.

Sự tinh nhanh của Hoa Đà không phải vì ông thông
minh hơn người khác. Trên thực tế trí thông minh của mỗi
người không hề tỉ lệ thuận với thành tích mà họ có được.



Việc học không hề đáng sợ

Thành tích tốt hay không đều là nhờ vào thói quen tư duy học tập của mỗi người. Nếu ngay từ nhỏ các con đã hình thành được cho mình thói quen tư duy khi học tập để có thể phát huy hết khả năng trí tuệ tiềm ẩn của mình thì các con sẽ nhận ra rằng thực ra học là một chuyện rất đơn giản.



Bài học trưởng thành

Sự thành công của Hoa Đà không phải có được từ mỗi trí thông minh của ông, mà phần lớn là do ông chăm chỉ tư duy và siêng năng học tập. Ông không bao giờ học mà không dùng đến tư duy của mình. Các con thấy không, có như vậy thì việc học tưởng khó mà sẽ hóa dễ đó!

miệ

âm

mắc

cả t

tất

nào

cô t

khô

ngh

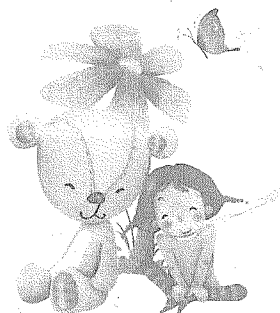
búp

bàn



Chỉ duy
có hình
có thể
còn
án.

CON BÚP BÊ



Helen Keller từ nhỏ đã có thính giác rất tốt, khuôn miệng linh hoạt, bố mẹ còn mong cô sẽ đi theo con đường âm nhạc. Nhưng khi một tuổi rưỡi, Helen Keller không may mắc bệnh ban đỏ, căn bệnh đã cướp đi của cô thính lực và cả thị lực, sau đó cô còn mất đi khả năng biểu đạt ngôn ngữ, tất cả như muốn ném cô vào ngục tối, khiến cô không thể nào thoát ra.

Năm lên bảy tuổi, bố mẹ mời về một vị gia sư giúp cô học tập. Nhưng, Helen Keller không thể nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy, làm sao mà học đây? Vị gia sư bèn nghĩ ra một cách, trước tiên lấy cho Helen Keller một con búp bê để cô chơi, sau đó viết chữ “búp bê” vào trong lòng bàn tay cô, như vậy, Helen Keller có thể hiểu được nghĩa



của từ “búp bê” là như thế nào.

Helen Keller nhanh chóng thích cách học này. Cứ như vậy, cô ghi nhớ từng từ từng từ một, kiên tha lâu đây



tỏ, Helen Keller đã học thêm được rất nhiều từ nhờ cách học này.

Sau này cô còn học được cách nói, thậm chí còn tốt nghiệp Học viện Radcliffe, Mỹ, với thành tích loại ưu, trở thành một nhà văn, nhà giáo dục với kiến thức uyên bác, biết 5 loại chữ viết gồm tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Latin và tiếng Hy Lạp. Cô đi khắp nước Mỹ và nhiều nơi trên thế giới, kêu gọi quyên góp, gây quỹ giúp đỡ người

khi
ngl
trên
trac



khiếm thị, dành cả cuộc đời cống hiến cho quyền lợi và sự nghiệp giáo dục của người khiếm thị. Cô được nhân dân trên khắp thế giới ngợi khen, và được chính phủ nhiều nước trao tặng nhiều phần thưởng cao quý.

Việc học hoàn toàn không đáng sợ, bạn thấy đây, đến Helen Keller cũng có thể làm được, tin chắc rằng các bạn cũng vậy, cũng có thể chiến thắng mọi khó khăn trong học tập.

học cách

còn tốt

ưu, trở

ên bác,

ng Đức,

và nhiều

lỡ người



TẢ TƯ - NGƯỜI CÓ CHÍ KHÍ



Tả Tư là một nhà văn nổi tiếng ở thời Tây Tấn Trung Quốc. Ông xuất thân bản hàn, cha ông giữ chức quan nhỏ và luôn hi vọng ông lớn lên trở thành nhân tài có ích, nhưng hồi nhỏ, ông rất chậm chạp, đầu óc không linh hoạt, lại còn rất ham chơi.

Cha dạy ông đọc sách, ông nhìn thấy sách là chán ghét; dạy ông học thư pháp, học đàn, học một thời gian những vẫn không học tốt được môn nào, thậm chí còn không bằng em gái ông. Lâu ngày, cha mẹ thất vọng về ông, mọi người xung quanh đều coi thường ông.

Một hôm, cha nói chuyện với khách trong thư phòng. Khách hỏi về tình hình học tập của Tả Tư, trong lòng cha ông rất buồn, thở ngắn than dài mà nói: “Thằng bé này học

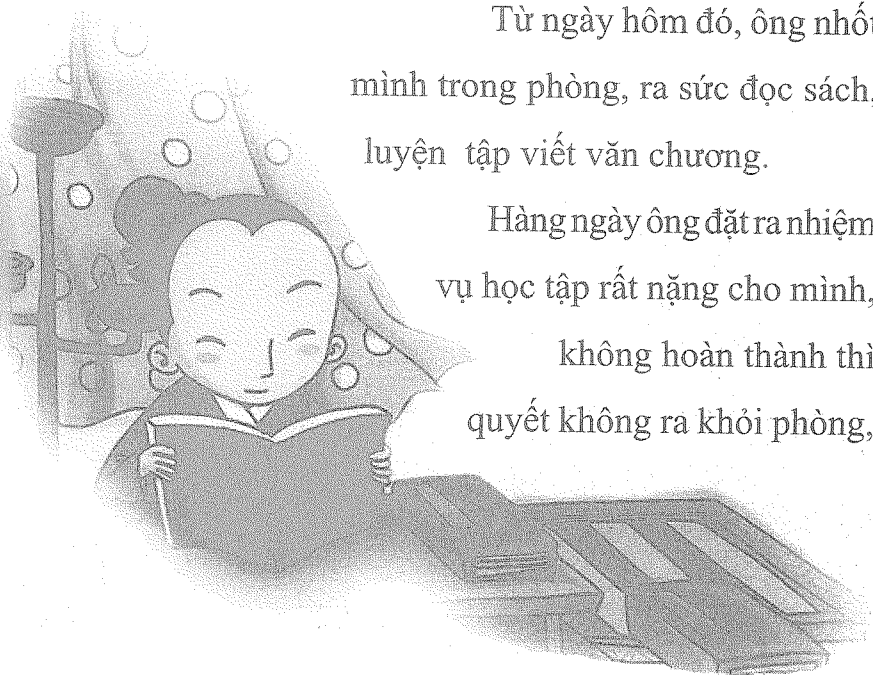


kém, kém xa tôi hồi nhỏ, tôi nghĩ sau này cũng không có tiền đồ gì rồi.” Đúng lúc này Tả Tư đi qua thư phòng và nghe thấy câu nói đó. Lời nói của cha như kim châm nhói đau trong lòng ông, nhiều ngày sau đó, ông rơi vào trầm tư như một người trưởng thành. Ông suy đi nghĩ lại lời nói của cha, ông ý thức được rằng làm người cần phải có chí khí, quyết không được để người khác coi thường.

Ông quyết tâm nỗ lực học tập và lập tức định ra kế hoạch học tập.

Từ ngày hôm đó, ông nhốt mình trong phòng, ra sức đọc sách, luyện tập viết văn chương.

Hàng ngày ông đặt ra nhiệm vụ học tập rất nặng cho mình, không hoàn thành thì quyết không ra khỏi phòng,

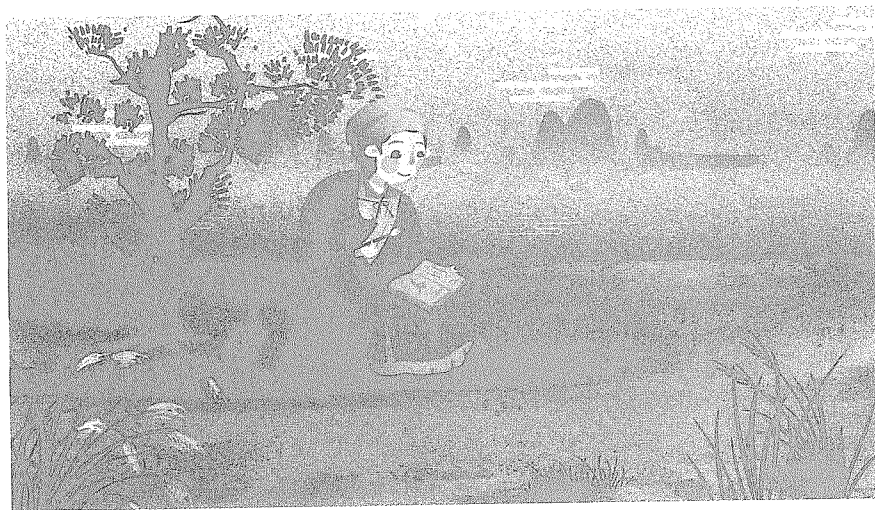




Việc học không hề đáng sợ

có lúc ông cùng em gái luyện thư pháp, học làm thơ, cùng thảo luận các vấn đề. Suy nghĩ của ông được mở rộng, đầu óc cũng thông suốt.

Hóa ra đọc sách cũng như ăn mía, càng ăn càng thấy ngọt, càng ăn càng muốn ăn; càng đọc sách nhiều, càng muốn đọc tiếp, càng đọc càng thích thú. Trước đây ông cứ nhìn thấy sách là chán ghét, giờ đây mỗi lần ông có một quyển sách mới là thích thú không rời như có được vật báu. Ông nói với bản thân: “Mình nhất định phải bù đắp lại thời gian đã mất, người khác đọc một lần, mình sẽ đọc hai lần, như vậy liệu còn sợ không có tiền đồ không?” Người xưa





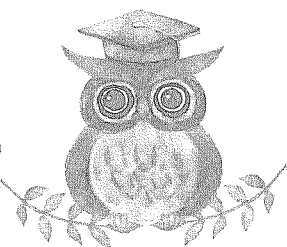
nói: Hoa mai thơm khi sống tại chốn giá lạnh. Tả Tư khi còn thanh niên đã học rộng tài cao, văn thơ cũng viết rất hay. Sau này, ông dành cả 10 năm để viết tác phẩm nổi tiếng «Tam Đô Phú». Do bài viết quá xuất sắc, người ở thành Lạc Dương tranh nhau sao chép, gây nên tình trạng “giấy Lạc Dương đắt”.

Bài học trưởng thành

Đọc sách là một quá trình tiến hành tuần tự, cần thời gian dài tích lũy, cần phải dày công nghiên cứu. Trong quá trình học tập, bạn sẽ phát hiện ra nhiều điều thú vị khi học được nhiều kiến thức mới. Học tập không phải là một việc dễ dàng, cần hao tốn nhiều thời gian và sức lực, nên chúng ta cần có tinh thần không sợ khó và lòng quyết tâm nỗ lực mới có thể đạt được thành tích.



NIỀM VUI CỦA VIỆC HỌC



Quê hương của Tiên Vĩ Trường là ở một thôn xóm nhỏ bên bờ Thái Hồ thuộc tỉnh Giang Tô, bên bờ Thái Hồ chưa từng có bông hoa tươi tốt nào mà chưa từng được tưới bằng nước sông đầy mồ hôi và nước mắt của những người dân nghèo.

Ông nội của Tiên Vĩ Trường là giáo viên của một trường tư, cha ông cũng kế thừa nghiệp nhà giáo và làm giáo viên tại một trường tiểu học ở quê. Mẹ ông là một người phụ nữ nông thôn vừa lương thiện vừa chăm chỉ, ngày ngày kiếm thu nhập từ việc hái hoa, dán bao diêm và nuôi tằm. Đúng với câu ngạn ngữ nơi đó: “Mười con chó vàng thì có chín con đực, mười người đàn ông thì chín người nghèo.”

Tuổi thơ của Tiên Vĩ Trường rất mệt nhọc, để bữa



com gia đình có thể thịnh soạn hơn một chút mà hàng ngày ông đều cùng lũ trẻ con nghèo trong thôn ra ruộng hái rau, ra nương bắt ốc.

Do cuộc sống gia đình quá khó khăn, không có tiền nộp học nên mãi đến 9 tuổi ông mới được học tiểu học. Khi đó ông vừa đi học vừa hái rau giúp mẹ để kiếm tiền học phí.



Năm 1928, cha ông đã mất vì bệnh tật, cuộc sống gia đình lại càng khó khăn hơn. Nhờ sự hỗ trợ của chú ruột mà Tiên Vĩ Trường đã vào học trường cấp ba Tô Châu, đó là một ngôi trường nổi tiếng với những học sinh có thành tích xuất sắc.

Tiên Vĩ Trường tuy đã đi học mấy năm nhưng đều là buổi đực buổi cái, ông không hề học các kiến thức một cách có hệ thống. Rất nhiều những môn học của cấp hai mà ông vẫn chưa học như hình học, đại số, vật lý, hóa học và ngoại

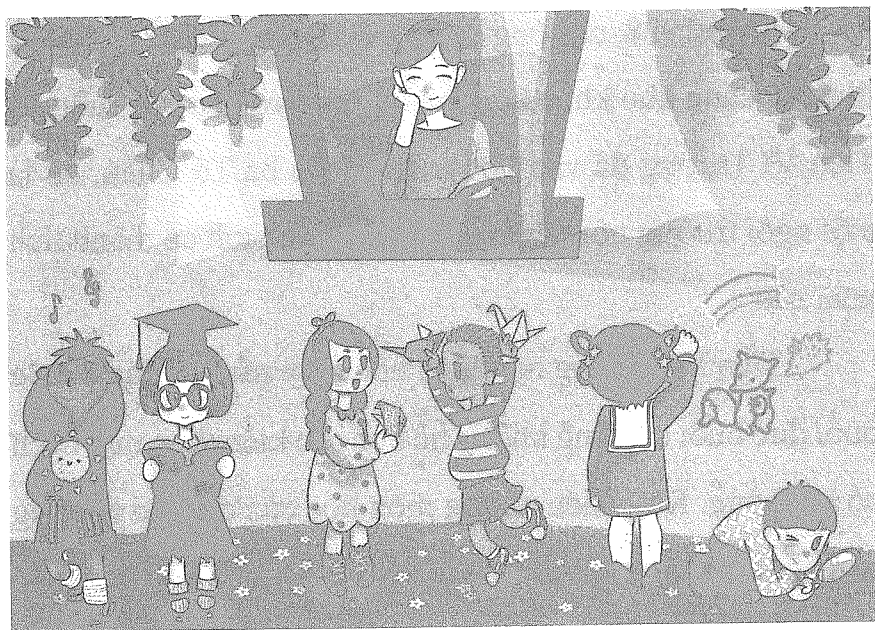


Việc học không hề đáng sợ

ngữ, đối với ông mà nói đó đều là những từ ngữ xa lạ. Trong tình cảnh như vậy, ông đã đặt niềm hứng thú vào những môn xã hội, ông thích văn học, lịch sử và địa lý, chỉ có những môn học này là không phải gánh nặng trong tư tưởng của ông.

Ông chán ghét những công thức cứng nhắc, những định luật khô khan và những phép tính làm người ta đau đầu, nhưng những thứ này lại cứ bám lấy ông không rời.

Một hôm, sau khi dạy xong tiết toán, thầy giáo liền giao mấy bài tập cho học sinh làm. Tiền Vĩ Trường đã phải





Trong
hững
hỉ có
uống
hững
a đau
rời.
o liên
i phải

mất mấy tiếng đồng hồ đầu đầu suy nghĩ, cuối cùng cũng làm xong đề nộp cho thầy giáo.

Không ngờ rằng khi ông chuẩn bị lên giường đi ngủ thì thầy giáo lại xuất hiện trước mặt ông và ôn tồn nói với ông rằng: “Bài tập hôm nay của em có mấy câu làm sai rồi, thầy đã chỉ ra những lỗi sai đó cho em, em hãy tự suy nghĩ và sửa lại những lỗi sai đó nhé.” Ở ký túc xá của giáo viên, dưới sự dẫn dắt của thầy giáo, Tiền Vĩ Trường đã sửa lại bài tập của mình. Khi ông đã lần lượt sửa xong từng lỗi sai ấy thì kim đồng hồ đã chỉ 11 giờ đêm.

Tuy nhiên, vào lúc đó Tiền Vĩ Trường không hề cảm thấy mệt mỏi mà ngược lại ông lại lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác vui sướng khi học được một thứ gì đó. Từ đó về sau, hàng ngày sau khi ký túc xá tắt đèn, Tiền Vĩ Trường đều đến phòng của thầy giáo để học trong đêm. Dần dần ông đã có hứng thú với những môn tự nhiên khô khan đó và còn trở nên yêu thích môn vật lý học.



Bài học trưởng thành

Trong quá trình học tập, chúng ta đừng sợ khó khăn mà cần phải thẳng thắn đối mặt khi gặp phải khó khăn. Có như vậy thì những thứ chúng ta học được sau khi đã nỗ lực suy nghĩ mới càng có ý nghĩa hơn. Tìm được hứng thú từ việc học, cảm nhận được cảm giác thành công từ những thử thách, điều này không chỉ có ích trong việc nâng cao thành tích học tập mà còn có thể rèn luyện cho bạn phẩm chất không sợ khó sợ khổ.

ấy là

ngườ

chiếc

khác,

thật n

định

Khôn

chiếc

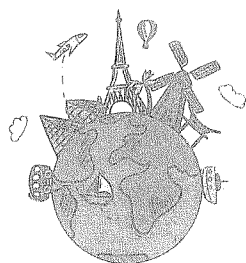
cao x

Newt

Newt



NEWTON VÀ QUẢ TÁO



Newton là nhà khoa học vĩ đại, nhưng hồi nhỏ ông ấy lại rất ham chơi.

Khi Newton 6 tuổi, đã có những suy nghĩ rất khác người, ông chế tạo ra một chiếc cửa nhỏ. Một hôm, ông đem chiếc cửa ấy tới nhà bà ngoại, cửa hết chỗ này, lại cửa chỗ khác, chỗ nào cũng muốn cửa. Bà ngoại tức giận nói: “Cháu thật nghịch ngợm, sao sàn nhà lại đầy mùn cửa thế này, cháu định làm gì vậy?” Newton không nói gì, chỉ mỉm cười. Không lâu sau, ông lại làm một chiếc ô tô 4 bánh. Ông kéo chiếc ô tô chạy lên một dốc cao, để chiếc xe trượt từ trên cao xuống, còn hét lên: “Trượt xuống, trượt xuống nào!” Newton cười, hét, vui mừng. Bà ngoại thấy vậy, xoa đầu Newton nói: “Cháu ham chơi quá đấy.”



Việc học không hề đáng sợ

Năm Newton 14 tuổi, vì trong nhà không có tiền nộp học phí nên ông đã phải bỏ học. Một hôm, gió thổi mạnh, trời xám xịt, mọi người đều trốn trong nhà không dám ra ngoài. Newton không sợ, ông chạy ra ngoài đón gió, lúc thì nhảy lên theo chiều gió, lúc thì cởi áo trên người xuống, nhảy lên cùng gió. Mọi người nhìn thấy liền hỏi: “Cháu đang nghịch hay đang chơi trò chơi gì thế?” Newton trả lời: “Cháu muốn kiểm tra tốc độ của gió.” Mọi người giận dữ nói: “Suy nghĩ của cháu thật kỳ quái.”

Năm 1665, vì dịch bệnh truyền nhiễm, Newton phải rời trường đại học Cambridge, trở về quê. Một buổi chiều mùa thu, ông ngồi dưới gốc cây táo suy nghĩ, một cơn gió thổi đến, “bụp” một tiếng, một quả táo rơi từ trên cây xuống, rơi ngay xuống cạnh chỗ ông đang ngồi. Ông nhặt quả táo lên, bỗng dừng trầm tư suy nghĩ: “Tại sao quả táo rơi được xuống đất, còn mặt

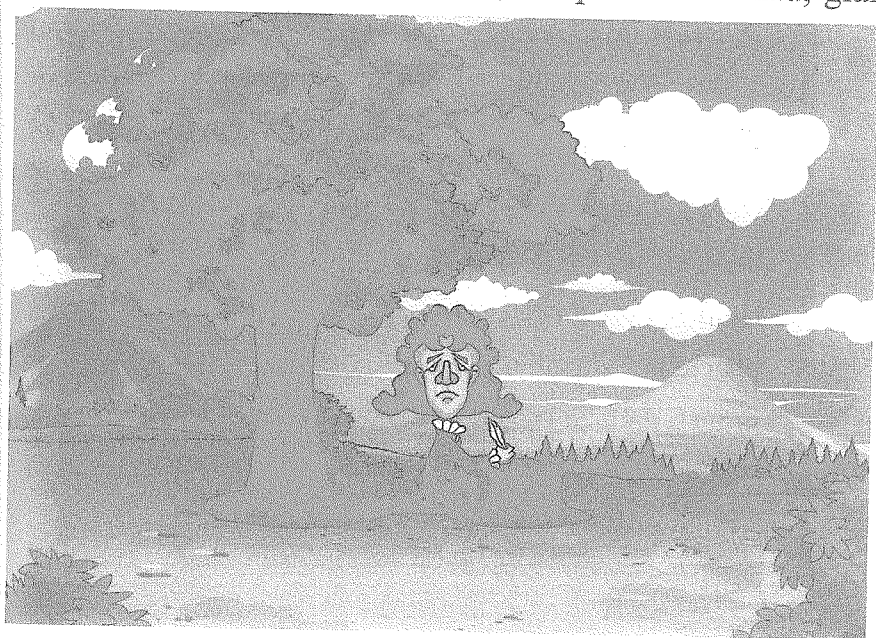




trăng trên trời thì lại không rơi xuống được nhỉ?”

Câu hỏi chưa có câu trả lời này khiến Newton phải động não, ông quyết định sử dụng những kiến thức đã được học để phân tích giải thích những câu hỏi khó gặp phải trong cuộc sống. Vì vậy, sau khi trở về trường, ông đã thành lập một phòng thí nghiệm, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu.

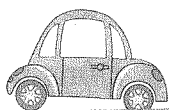
Trải qua mấy chục năm nghiên cứu, Newton cuối cùng đã tìm thấy đáp án trái đất có lực hấp dẫn, đề xuất ra “Định luật vạn vật hấp dẫn” nổi tiếng. Đồng thời, ông còn chỉ ra giữa các tinh thể tồn tại lực hấp dẫn lẫn nhau, giải





Việc học không hề đáng sợ

thích được những câu hỏi khó như hình dạng trái đất, tính đàn hồi, thể lưu, thủy triều, cống hiến rất lớn cho sự phát triển khoa học của loài người, những lý luận này làm cơ sở cho khoa học, đến nay vẫn được ứng dụng rộng rãi.

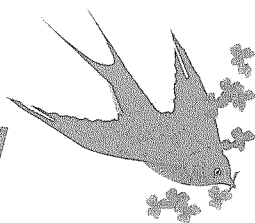


Bài học trưởng thành

Một quả táo rụng làm cho Newton phát hiện ra luật vạn vật hấp dẫn, đây là một việc bất ngờ, nhưng không hề tình cờ, vì ưu điểm của Newton là thích tư duy, thích khám phá. Chúng ta cũng nên học tập theo gương của Newton, gặp vấn đề gì cũng cần phải tư duy, hỏi những câu hỏi vì sao, chỉ có như vậy, mới có thể tiến bộ, và phát hiện ra những vùng đất mới trong lĩnh vực khoa học.



ĂN MÀY VÀ TRẠNG NGUYÊN

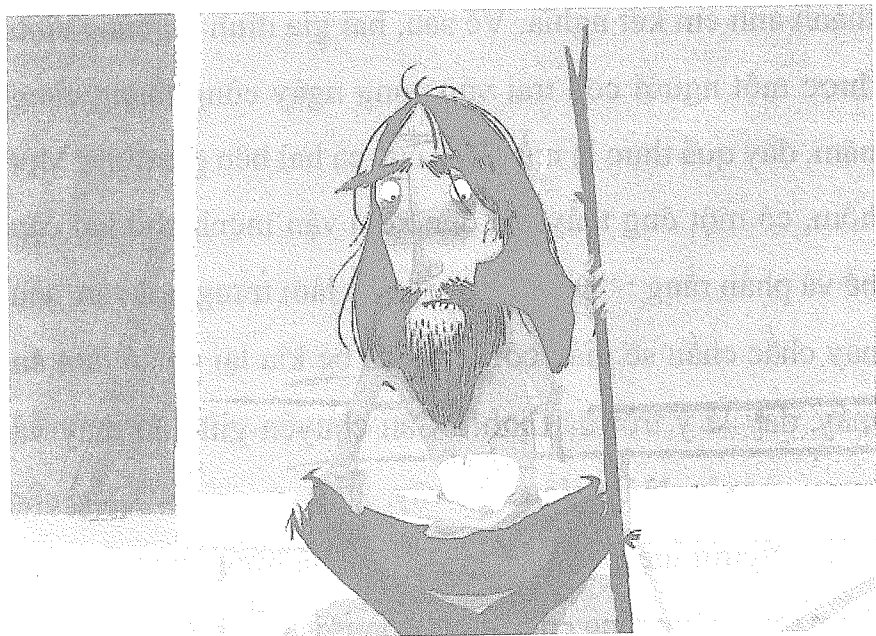


Có hai gia đình nọ vô cùng thân thiết và tin tưởng lẫn nhau, đương nhiên quan hệ giữa họ cũng không phải bình thường. Trong điều kiện tình cảm như vậy, hai người đã trở thành anh em kết nghĩa. Về sau, hai gia đình lại cùng sinh được một người con trai vào cùng ngày cùng tháng cùng năm, đây quả thực là niềm vui của cả hai bên gia đình. Một hôm, có một ông thầy bói đến xem vận mệnh cho hai cậu bé và phán rằng : “Đứa bé này có số làm trạng nguyên, sau này chắc chắn sẽ giàu có; còn đứa bé kia lại có số làm ăn mày, đây là ý trời đã định!” Câu chuyện giữa ăn mày và trạng nguyên đã bắt đầu như vậy.

Người mẹ của cậu bé được coi là trạng nguyên nghĩ thầm trong lòng rằng con mình là người có số giàu có, không



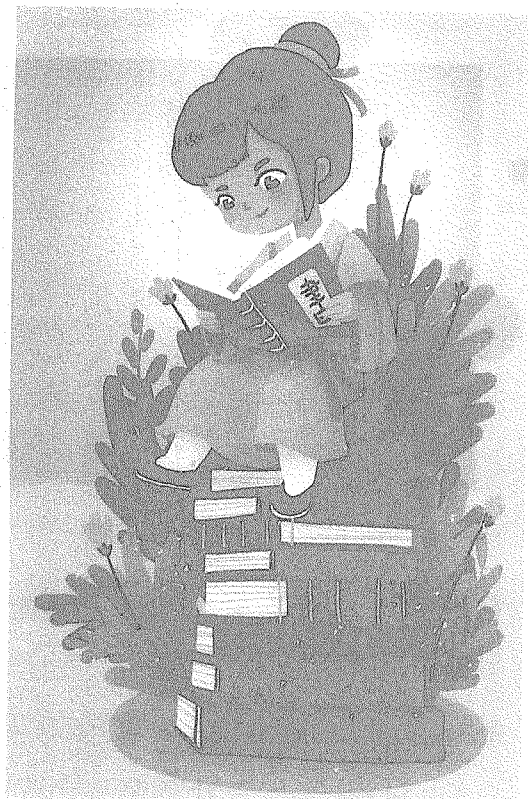
thể chịu một chút khổ sở nào. Vì vậy bà đã vô cùng thương yêu cậu bé, không để cậu chịu một chút mệt nhọc nào, càng không để cậu làm một tí việc nặng nào cả và sống một cuộc sống sung sướng như một vị vua. Cậu bé này cũng không học hành gì, suốt ngày chỉ biết ăn uống vui chơi. Khi đến tuổi đi học, cậu bé có “số mệnh làm trạng nguyên” này cũng tự cao rằng mình thông minh nên không chăm chỉ học tập, thêm vào đó là cha mẹ và hàng xóm thường xuyên nói rằng cậu có số mệnh làm trạng nguyên, dần dần cậu bé càng tự cao tự đại, thường xuyên đi chơi với một số công tử hư





hông, cha mẹ cậu cũng không ngăn cấm hay khuyên bảo, do vậy cậu đã dần dần bỏ lỡ sự nghiệp học tập.

Tuy vậy, về phần người mẹ của cậu bé bị coi là có số ăm mảy, do lo sợ lời của thầy bói sẽ thành sự thật nên bà đã dạy dỗ cậu bé một cách nghiêm khắc, dạy cậu cách làm việc, cách đối xử với mọi người. Bản thân cậu bé cũng rất chăm chỉ, ban ngày giúp cha mẹ làm việc nhà, buổi tối lại học bài đến tận đêm khuya, đối với những điều chưa hiểu thì cậu lại càng vui đầu nghiên cứu học tập. Cha mẹ cậu đôi lúc cũng nghĩ rằng con mình không có số làm trạng nguyên thì có học cũng vô ích, trong tương lai làm một kẻ ăm mảy biết chữ thì

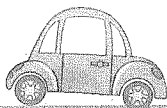




Việc học không hề đáng sợ

cũng vô dụng, nhưng cậu bé vẫn chăm chỉ học tập mà không để ý đến những chuyện khác.

Cuối cùng, cậu bé được xem là có số trạng nguyên thì trở thành ăn mày, còn cậu bé có số trời định làm ăn mày thì lại trở thành trạng nguyên.

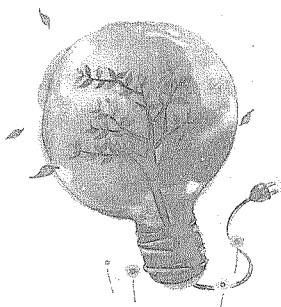


Bài học trưởng thành

Chỉ cần nỗ lực học tập thì bạn sẽ có một tương lai rất đẹp!



EDISON - CẬU BÉ HAM HỌC HỎI



Edison sinh ra ở Milan, bang Ohio, Mỹ. Tổ tiên ông ở Hà Lan, năm 1730 mới di cư đến Bắc Mỹ, lúc đầu họ sinh sống ở tiểu bang New Jersey, năm 1842 mới chuyển đến định cư ở Milan, bang Ohio. Nhà Edison rất nghèo, cả nhà sống chủ yếu dựa vào những đồng lương đi làm thuê ít ỏi của bố ông. Năm lên 6 tuổi, ông đã phải theo bố đến trang trại làm việc.

Hồi bé, Edison không phải là một đứa trẻ thông minh, nhưng ông lại thường hay tỉ mỉ quan sát và luôn đặt câu hỏi cho mọi sự vật, hiện tượng. Ví dụ như cây xanh lớn lên như thế nào? Lá cây có hình gì? Mỗi lần như thế ông lại chăm chú quan sát và tìm hiểu gốc rễ của vấn đề. Một lần, đã đến giờ ăn cơm nhưng cả nhà vẫn không thấy Edison đâu, bố lo



lẳng chạy đi tìm khắp nơi thì thấy Edison đang nằm trên một bãi cỏ. Bố thấy lạ liền hỏi: “Con đang làm gì vậy?” Edison hồn nhiên đáp: “Con đang ấp trứng cho gà nở ạ!” Thì ra, ông quan sát thấy gà mái ấp trứng nở ra gà con, ông vô cùng tò mò nên cũng muốn thử học mà mẹ ấp trứng xem kết quả thế nào.

Bố vừa tức giận vừa buồn cười, kéo ông dậy rồi nói với ông rằng con người không thể ấp nở gà con được. Trên đường về nhà, Edison liên tục hỏi bố: “Tại sao gà mái ấp nở ra gà con được mà con thì lại không thể hả bố?”

Từ đó, mọi người đều nói Edison là cậu bé “ngốc nghếch”, cho rằng trong đầu cậu toàn nghĩ đến những chuyện điên rồ. Không việc gì là ông không dám nghĩ đến, từ bay lên trời cho đến chui lòng đất, người khác không nghĩ được, nhưng một cậu bé nhỏ tuổi như Edison thì lại nghĩ được.

Mẹ Edison là giáo viên tiểu học, bà rất biết cách kiên nhẫn dạy dỗ trẻ nhỏ. Bà thường kể cho Edison nghe những câu chuyện về danh nhân thế giới, câu chuyện về Newton phát minh ra lực hấp dẫn, hỏi bé tuy không thông minh



nhưng nhờ nỗ lực của bản thân, ông đã trở thành nhà khoa học vĩ đại. Mẹ cũng luôn động viên, khích lệ Edison học hỏi, tận tình giảng giải mọi điều thắc mắc của cậu.

Nhờ có sự tận tâm và khích lệ của mẹ, một học sinh cá biệt từng bị giáo viên đuổi ra khỏi lớp như Edison đã chăm chỉ học hành hơn, mỗi khi gặp những vấn đề khó hiểu cậu quyết không bỏ cuộc, hỏi cho ra gốc rễ vấn đề mới thôi, bởi vậy cậu học ngày một tiến bộ hơn.

Không lâu sau, Edison xây “phòng thí nghiệm” đầu





Việc học không hề đáng sợ

tiên của mình ở tầng hầm dưới nhà, đây là nơi ông đã thí nghiệm những ý tưởng “điên rồ” của mình, đặt nền móng cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học của ông sau này.

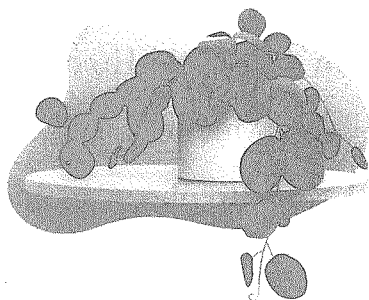


Bài học trưởng thành

Khi gặp những sự vật, hiện tượng trong cuộc sống hàng ngày, nhiều người coi đó là hiện tượng tự nhiên, không hề tìm hiểu xem tại sao lại xảy ra hiện tượng đó. Tò mò với những sự vật, hiện tượng xung quanh, dám đặt ra câu hỏi với những vấn đề mà mình chưa hiểu, bạn sẽ mở mang kiến thức của mình về thế giới và học thêm được rất nhiều điều mới mẻ.



HỒ CON TRỞ THÀNH HỒ TÔ



Trong một khu rừng nọ, có một chú hồ con chẳng biết làm gì.

Đói thì Hồ mẹ sẽ cho ăn, lạnh thì Hồ mẹ sẽ mặc quần áo cho, đến cả cơm ăn hàng ngày cũng cần hồ mẹ đút cho ăn.

Hồ con cứ thế lớn lên từng ngày. Một hôm Hồ mẹ nói với Hồ con: “Từ nay trở đi mẹ sẽ dạy con đi săn mỗi, con phải cố gắng học nhé.”

Hai ngày đầu, Hồ con rất chăm chỉ học, nhưng không mấy hiệu quả, Hồ con không vui, cảm thấy đi săn khó quá, chẳng có gì thú vị.

Thế là chú liền làm nũng mẹ: “Mẹ ơi, con không học săn mỗi nữa đâu, mẹ săn giúp con là được rồi.”



Hồ mẹ đau lòng nói: “Con à, chỉ cần con chăm chỉ luyện tập, thì con sẽ học được rất nhanh thôi...” Hồ mẹ chưa nói dứt lời, thì Hồ con đã chạy đi chơi rồi.

Một hôm, Hồ con tự chạy vào trong rừng chơi, gặp 1 con Cáo nhỏ, Cáo nhỏ rất sợ hãi, tưởng rằng sẽ bị hồ ăn thịt, định quay đầu chạy đi. Lúc này, Hồ con gọi cáo nhỏ lại nói : “Tôi đói bụng quá, có thể cho tôi chút gì ăn được không?”



Cáo nhỏ thấy Hồ không phải muốn ăn thịt nó, nên nghi ngờ hỏi lại: “Loài hồ các cậu lợi hại như vậy, sao lại không tự đi tìm thức ăn.”

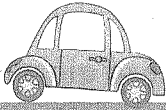


Hồ con nói: “Trước giờ toàn là mẹ tớ tìm thức ăn giúp tớ, tớ chưa học được cách săn mồi, mẹ tớ giờ vẫn chưa đem thức ăn đến cho tớ, tớ đói quá!”

Cáo nhỏ nghe thấy câu này, cười to: “Haha, loài hổ nổi tiếng như vậy, mà lại không biết săn mồi!”

Hồ con nghe thấy Cáo nói vậy, tủi thân rơi nước mắt, Cáo nhỏ nhanh chóng bỏ chạy. Lúc này, Hồ mẹ đem thức ăn đến cho Hồ con, Hồ con không chịu ăn, Hồ mẹ nghĩ là do thức ăn không ngon, nên nói với Hồ con rằng: “Hôm nay trong rừng có tiệc, nên tất cả động vật đều đi tham dự tiệc rồi, ngày mai mẹ sẽ tìm cho con món ngon hơn.” Hồ con lắc đầu nói: “Về sau con sẽ tự mình săn mồi, không cần mẹ giúp nữa, con sẽ kiếm thức ăn cho mẹ ăn nữa.”

Từ đó Hồ con bắt đầu học săn mồi, lúc mới học chẳng săn được gì, phải nhờ Hồ mẹ dạy cho kỹ năng săn mồi. Sau khi nắm được kỹ năng rồi, Hồ con săn mồi rất chuẩn. Về sau chú Cáo nhỏ từng cười nhạo Hồ con chỉ cần nhìn thấy Hồ con thôi là bỏ chạy ngay.

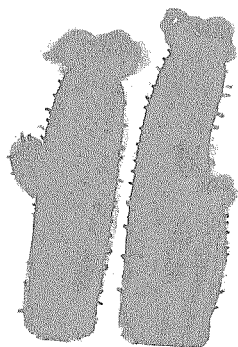


Bài học trưởng thành

“Ăn một miếng không thể béo ngay”, Hồ khi sinh ra cũng không biết sẵn mồi, phải học từng chút một, chỉ cần đi đúng hướng, chậm một chút cũng không sao, cuối cùng đều sẽ thành công thôi.



HAI ANH EM



Có hai anh em nhà nọ, người anh rất ngoan ngoãn, nghe lời, chăm chỉ học hành, gần như không bao giờ khiến bố mẹ phải lo lắng; người em thì lại khác, mặc dù thành tích học tập không hề tệ, nhưng rất nghịch ngợm, thường xuyên gây ra rắc rối, thầy cô, bố mẹ cũng “bó tay”.

Hai anh em đều thích đồ chơi, nhưng cách chơi và giữ gìn đồ chơi lại không giống nhau.

Khi được bố mẹ mua đồ chơi cho, người em luôn tìm cách tháo rời nó ra thành từng mảnh, xong lại tìm cách lắp vào.

Có người hàng xóm thấy lạ bèn hỏi: “Vì sao cháu cứ tháo rời đồ chơi ra như vậy, có thể cho bác biết được không?”

Người em trả lời: “Cháu muốn xem nó như thế nào



Việc học không hề đáng sợ

ạ!” Câu trả lời của người em bị mọi người xem như truyện cười mà truyền tai kể cho nhau nghe.

Người em tuy rằng thích tháo rời đồ chơi, nhưng thường xuyên là không thể lắp ráp lại như cũ. Vì vậy, bố mẹ thường hay trách mắng cậu. Bố nói: “Con đúng là cái đồ phá gia chi tử! Bố mua về bao nhiêu, con phá bấy nhiêu, đúng là mất tiền mua cục tức!” Mẹ thì than thở: “Con không yên chân yên tay được một lúc à! Con mà nghe lời bằng một nửa của anh con thôi, thì bố mẹ cũng đỡ lo đến bạc cả





đầu!”

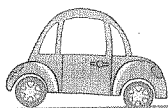
Quả thực, đồ chơi của người anh sau nhiều năm vẫn như mới, hàng xóm láng giềng đều khen người anh là đứa trẻ ngoan ngoãn, biết quý trọng đồ chơi.

Còn người em thì vẫn không chịu sửa thói quen của mình. Đôi khi có những đồ chơi không tài nào tháo ra được, cậu bèn đập vỡ, xem bên trong như thế nào. Một lần nọ, người em đạt điểm cao ở kỳ thi cuối kỳ, bố đã vào tận thành phố, mua một món đồ chơi rất đắt tiền để thưởng cho cậu, nhưng bố vừa đi khỏi, cậu đã chứng nào tật đấy tháo món đồ chơi ra thành vô vàn những mảnh nhỏ. Không may bị bố phát hiện, lần này, bố đánh cậu một trận rất đau, còn thề rằng từ nay về sau không bao giờ mua đồ chơi cho cậu nữa.

Nhưng ai mà ngờ được, người em lớn lên trở thành một chuyên gia chế tạo máy móc đại tài, còn người anh trở thành một công nhân lắp ráp bình thường, làm công việc đơn giản trong dây chuyền sản xuất.



Việc học không hề đáng sợ



Bài học trưởng thành

Các bạn nhỏ, nếu các bạn có sự hiếu kỳ đối với thế giới, hãy cứ giữ lấy sự hiếu kỳ đó, nó sẽ giúp các bạn khám phá thế giới xung quanh và mở ra cánh cửa dẫn đến thành công.



LOS ANGELES LÚC 4 GIỜ SÁNG



Bạn biết Los Angeles lúc 4 giờ sáng trông như thế nào không?

Kobe trả lời khi được phỏng vấn rằng, Los Angeles lúc 4 giờ sáng vẫn chìm trong bóng tối, tôi thức dậy và bước đi trong bóng đêm trên đường phố Los Angeles. Một ngày trôi qua, bóng đêm ở Los Angeles không có chút thay đổi nào; hai ngày trôi qua, bóng đêm vẫn không chút thay đổi; mười năm trôi qua, đường phố Los Angeles lúc 4 giờ sáng vẫn không hề thay đổi, nhưng tôi thì đã trở thành một vận động viên cơ bắp lực lưỡng, có sức khỏe, có năng lượng, với xác xuất ném bóng trúng đích rất cao.

Khi cả thế giới đang mĩa mai anh, anh đang tập bóng; khi các cầu thủ khác đang nghỉ ngơi, anh vẫn tập bóng; khi



tất cả các cầu thủ khác đang đi du lịch nghỉ dưỡng, anh vẫn đang tập bóng; khi đội bóng bị thua, anh vẫn đang tập bóng.

Kobe cứ như vậy kiên trì tập luyện từng ngày, bóng đêm ở Los Angeles lúc 4 giờ sáng trước sau vẫn không thay đổi, chỉ có anh là dần dần đổi thay, cũng như ánh sáng chiếu rọi



đến cuộc đời anh từng chút từng chút một, làm cho anh từ một người không ai biết đến trở thành một minh tinh được cả thế giới dõi theo. Kobe thẳng thắn “Nếu bạn muốn trở thành một vận động viên bóng rổ giỏi nhất, thì bạn bắt buộc phải nỗ lực tập luyện, bạn bắt buộc phải tập luyện nhiều nhất có thể.”

4 giờ sáng, là khát vọng của Kobe với chiến thắng, là sự theo đuổi của Kobe với chức vô địch. Chính sự kiên trì này, đã làm cho Kobe trở thành tín ngưỡng của đại đa số người hâm mộ bóng rổ.



Nếu bạn muốn trở thành phiên bản tốt nhất của bản thân, thì bạn nhất thiết phải nỗ lực học tập kiến thức chuyên ngành của mình. Chỉ cần học tập thì đến một ngày, chắc chắn “may mắn” sẽ mỉm cười với bạn!



QUENTAY HAY LÀM



Ngày xưa ngày xưa, có một đầu bếp tên là Tô Đình, nhưng mọi người thường gọi ông là Bào Đình, trong tiếng Trung chữ “Bào” chính là đầu bếp, ý chỉ những sự phụ chuyên làm bếp.

Khi đó Lương Huệ vương rất thích ăn thịt bò, vì vậy Bào Đình thương xuyên giết bò cho vua, nhưng cách ông giết bò lại rất lợi hại, người khác làm việc này thì đều mệt đến mức cả người đầy mồ hôi, thở không ra hơi. Trái lại ông lại không như thế, mỗi khi làm việc trông ông lại rất thoải mái, động tác hài hòa, đến một công việc vất vả như vậy mà khi làm ông vẫn tỏ ra rất thông thả thoải mái, thậm chí giống như đang nhảy múa vậy.

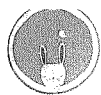
Không chỉ vậy, ông còn có thứ làm người ta nể phục



hơn, đó chính là chiếc dao ông dùng đã mười chín năm nhưng chưa từng thay cái mới mà vẫn giống như mới, không hề bị mòn chút nào, điều này quả thực khó mà làm được. Bởi vì xương của bò rất cứng, da cũng rất dày, khi người khác làm việc này thì chiếc dao họ dùng thường chỉ được mấy ngày đã hỏng, không phải chỗ này mẻ thì là chỗ kia gãy. Vì vậy mà đầu bếp bình thường chỉ một tháng là phải thay một chiếc dao mới, đầu bếp giỏi thì một năm cũng phải thay một chiếc dao, nhưng dao của Bào Đình thì đã dùng được tận mười chín năm, điều này quả thật không bình thường chút nào.

Chuyện này cũng làm cho nhà vua vô cùng kinh ngạc, thế là nhà vua đã hỏi ông làm thế nào, có cách nào mà làm được điều đó?

Bào Đình nói, khi mới bắt đầu giết bò tôi cũng chỉ nhìn thấy bò giống như mọi người, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy đã chặt chém bừa bãi, không phải chặt vào xương thì là chặt vào gân bò, những chỗ này đều rất khó xử lý, vì vậy mà dao của tôi cũng giống như những



người khác, rất nhanh bị sút mẻ và chưa được mấy ngày đã hỏng.

Sau đó tôi đã mất ba năm để ngẫm nghĩ về chuyện này, sau ba năm đó khi làm lại việc này thì đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Bây giờ khi làm việc này, tôi không còn chỉ nhìn thấy con bò



nữa, thực ra tôi đã không cần phải nhìn xem rút cuộc nên ra tay từ đâu nữa rồi, bởi vì tôi đã nắm rõ cấu tạo của bò, tôi biết chỗ nào có khe hở, chỗ nào có mạch và chỉ cần đưa dao theo hướng hợp lý là được.

Không gian để sử dụng thì nhiều, lưỡi dao thì mỏng như vậy, chỉ cần sử dụng một cách hợp lý thì sao có thể làm sút mẻ dao được chứ? Đó là lý do tại sao tôi có thể làm việc một cách nhẹ nhàng như vậy. Hơn nữa, mỗi khi làm xong bản thân tôi đều có cảm giác rất thành công, tôi cảm thấy mình không chỉ đơn giản là làm việc mà là đang rèn luyện

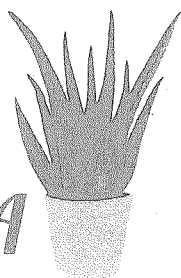


bản thân.

Sau khi vua nghe xong liền nói: “Người nói đúng, nghe người nói xong, trẫm đã hiểu được đạo lý quen tay hay việc.”



MÌNH KHÔNG CÒN GHÉT LÀM VĂN NỮA



Hoa là một cô bé học lớp 4, trong mắt mọi người Hoa là một đứa bé vừa ngoan ngoãn vừa học giỏi. Nhưng chỉ có mẹ Hoa mới biết được rằng con gái mình cực kỳ ghét làm bài tập làm văn. Lần nào làm bài cũng là do mẹ Hoa tìm câu chữ trên sách tham khảo, đánh dấu sẵn, Hoa chỉ việc cứ thế chép vào thôi.

Bởi vì bài tập làm văn nào cũng là do mẹ “làm giúp” nên Hoa thường xuyên được cô giáo khen ngợi trong mỗi tiết học văn. Lần nào nhận được lời khen của cô giáo Hoa cũng đều cảm thấy áy náy trong lòng, nhưng Hoa lại không muốn nói sự thật cho mọi người biết. Từ trước tới giờ bài tập làm văn của Hoa đều được hoàn thành theo cách như vậy.



Thế nhưng có một hôm trong tiết học văn, cô giáo lại yêu cầu học sinh phải làm bài ngay trong giờ học. Như vậy là đã làm khó cho Hoa rồi. Trong khi các bạn khác đều thoải mái viết bài thì chỉ có mình Hoa là không biết viết gì cả. Nhìn trái rồi lại nhìn phải, Hoa càng ngày càng sốt ruột. Đến lúc hết giờ, chỉ có mỗi mình Hoa là không nộp bài. Cô giáo liền hỏi lý do tại sao, Hoa đã đấu tranh tư tưởng rất lâu mới dám nói thật với cô. Trong lúc đang lo sợ sẽ bị cô giáo trách mắng và bị bạn bè chê cười thì cô giáo lại nói với Hoa rằng: “Không thể chỉ vì ghét viết văn mà trốn tránh nó. Con xem nếu con không viết bài thì con sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị phạt. Lần này là viết văn, vậy lần sau con có biết nó sẽ là cái gì không?”



Sau khi về nhà, mẹ vẫn định giúp Hoa làm bài như



Việc học không hề đáng sợ

trước, nhưng lần này Hoa đã từ chối. Lúc mẹ hỏi lý do tại sao thì Hoa kể cho mẹ nghe câu chuyện trong tiết học văn hôm nay. Tuy nhiên khi Hoa vừa cầm bút lên thì lại chẳng có hứng để viết. Thế là mẹ Hoa đã ngồi xuống kiên nhẫn giảng giải cho Hoa các mạch suy nghĩ khi làm văn. Sau khi chăm chú nghe mẹ giải thích, dần dần Hoa cũng bắt đầu nảy ra ý tưởng để viết. Cũng phải mất mấy giờ đồng hồ miệt mài luyện tập, cuối cùng Hoa cũng nắm bắt được cách viết văn. Khi mạch suy nghĩ đã được thông suốt rồi thì ý tưởng cứ thể tuôn trào ra, Hoa viết liền một mạch được hẳn hơn 1000 từ. Quả thực Hoa không dám tin rằng mình





lại có thể viết được nhiều như vậy. Mẹ của Hoa cũng ngạc nhiên vô cùng.

Giờ học văn lại đến, lần này Hoa đã nằm trong đội ngũ những người “viết không ngừng nghỉ” trong lớp. Khi cô giáo trả bài, người dành được điểm số cao nhất chính là Hoa. Cô giáo mời Hoa chia sẻ mạch suy nghĩ của mình cho cả lớp cùng nghe, Hoa cứ vậy say sưa nói mãi không dứt. Cuối cùng Hoa nói với cô giáo và các bạn rằng mình đã không còn sợ làm văn nữa rồi.



Bài học trưởng thành

Thực ra viết văn không hề khó, chỉ cần các em dũng cảm đối diện với nó thì hoàn toàn có thể chiến thắng được nó. Cần tránh việc viết gì đó thì lại càng không muốn tiếp xúc với nó. Để làm thay đổi cách nhìn đi một chút, các em sẽ phải nhìn ra cả một thế giới mới.



Đọc lỗ trên tường mượn ánh sáng



Thời Tây Hán, Trung Quốc, có một cậu bé con nhà nông, tên là Khuông Hành. Từ nhỏ, Khuông Hành rất ham học, nhưng vì nhà nghèo, nên không có tiền đi học. Về sau, được một người họ hàng dạy cho nhận mặt chữ, cậu mới biết đọc sách.

Khuông Hành không có tiền mua sách, đành phải đi mượn sách về đọc. Thời đó, sách là vật vô cùng quý giá, những người có sách không dễ cho người khác mượn. Khuông Hành đành đi làm thuê cho những nhà giàu có mỗi khi vào mùa vụ bận rộn, cậu không lấy tiền công, chỉ đòi người ta cho mượn sách về đọc.

Vài năm sau, Khuông Hành lớn lên trở thành lao động chính trong nhà. Cậu phải làm việc trên đồng từ sáng sớm



đến tối mịt, chỉ có lúc nghỉ trưa, cậu mới tranh thủ được một lúc để đọc sách, cho nên một quyển sách phải đọc mười mười lăm ngày mới xong. Khuông Hành nghĩ, ban ngày làm đồng, không có thời gian đọc sách, mình có thể đọc thêm vào buổi tối. Nhưng nhà Khuông Hành rất nghèo, không có tiền mua dầu để thắp đèn, phải làm sao bây giờ?

Một buổi tối nọ, Khuông Hành ngồi trên giường lẩm nhẩm đọc thuộc lòng quyển sách mới xem ban ngày. Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy có một tia sáng xuyên qua khe tường. Cậu bật dậy, lại gần xem. Ô! Thì ra là ánh đèn của nhà hàng xóm lọt qua một cái lỗ nhỏ trên tường. Trong đầu Khuông





Việc học không hề đáng sợ

Hành lóe lên một ý tưởng, cậu lấy dao khoét cho cái lỗ to thêm một chút, nhờ vậy ánh đèn nhà hàng xóm lọt qua nhiều hơn, cậu bèn nhờ ánh sáng đó mà đọc sách.

Nhờ chăm chỉ và cần cù như vậy, về sau, Khuông Hành đã trở thành một người học rộng biết nhiều.



Bài học trưởng thành

Nếu mỗi chúng ta đều có tinh thần học tập như Khuông Hành, thì việc học tập sẽ chẳng có gì đáng sợ nữa? Chúng ta nhất định sẽ đạt thành tích cao trong học tập.



HỌC ĐÊM BẰNG ĐÈN ĐOM ĐOM



Xa Dận là một danh thần nhà Tấn, nổi tiếng học rộng tài cao. Từ nhỏ đã ham học hỏi, tuy hoàn cảnh gia đình nghèo khổ, không có môi trường học tập tốt, nhưng từ bé cậu đã lập mục tiêu trở thành học giả uyên bác, vì vậy ban ngày dù phải đi làm việc nông, nhưng cậu cũng dành thời gian đọc sách.

Đến tối, cậu thường thắp đèn đọc sách đến đêm khuya. Đến mùa hè, do không thu hoạch được lương thực mới, nên nhà Xa Dận lại càng nghèo, đến dầu thắp đèn cũng không mua nổi. Tối đến nhà tối om như mực, Xa Dận rất muốn tranh thủ thời gian buổi tối để đọc sách, cậu nghĩ mãi cũng không nghĩ ra cách nào.

Một đêm mùa hè, cậu đang đọc bài ở ngoài, bất ngờ



nhìn thấy đom đóm bay trên không như những ngôi sao trên cánh đồng. Cậu chợt nghĩ ra, ánh sáng của đom đóm trong đêm chẳng phải là đèn sao? Như vậy mình có thể đọc sách cả đêm rồi! Nghĩ đến đây, cậu vui mừng lắm, cậu nói với đám bạn rằng: “Từ ngày hôm nay, mọi người hãy cho tôi những con đom đóm bắt được. Tôi sẽ kể rất nhiều câu chuyện cho các bạn nghe, được không?”

Đám bạn biết Xa Dận kể chuyện rất hay, thường bám



theo cả ngày cậu mới chịu kể một câu chuyện, cho nên mọi người đều vui vẻ đồng ý với yêu cầu của Xa Dận.

Xa Dận về đến nhà nói với mẹ rằng: “Mẹ ơi, mẹ đừng

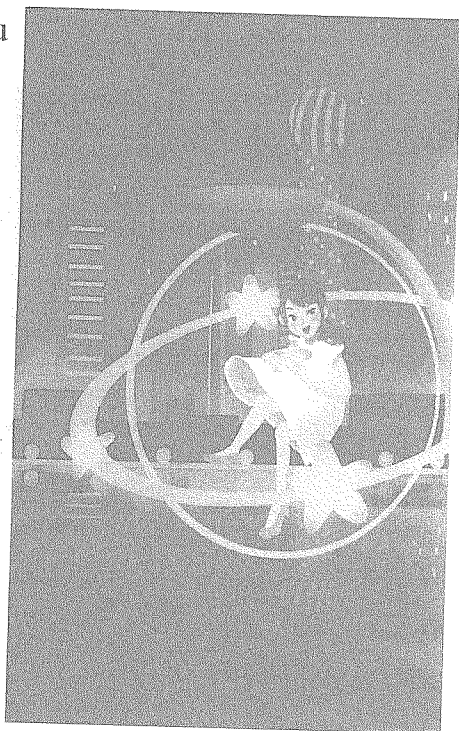


vải lưới mỏng màu trắng khâu giúp con một cái túi được không?”

Mẹ nói với cậu: “Đương nhiên là được, nhưng con cần nó để làm gì?”

Xa Dận nói: “Mẹ, đến lúc đó mẹ sẽ biết.”

Một lúc sau, mẹ khâu xong túi, Xa Dận cầm lấy và bỏ đom đóm vào trong túi, 1 chiếc “đèn đom đóm” đã hoàn thành. Xa Dận treo đèn trong nhà, cậu bắt đầu đọc sách chăm chú dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn.

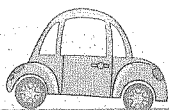


Bạn bè đến nhà Xa Dận thấy “đèn đom đóm” đều khen Xa Dận nghĩ ra cách hay, biết sử dụng ánh sáng của đom đóm để chiếu sáng. Mẹ cậu cũng khen ngợi cậu là một đứa trẻ thông minh, hiếu học.



Việc học không hề đáng sợ

Chính bởi ánh sáng yếu ớt đó và sự kiên trì không ngời trong học tập, học thức của Xa Dân ngày càng tiến bộ, cuối cùng được vào triều đình làm quan.



Bài học trưởng thành

Người thông minh luôn nỗ lực tìm kiếm cách giải quyết vấn đề, cho dù môi trường có khó khăn đến mấy, chỉ cần chúng ta động não suy nghĩ, thì việc gì cũng có thể giải quyết được.



NGƯỜI CHA CÓ PHÉP THUẬT



Khi còn nhỏ, cậu bé ấy là một cậu bé khá hướng nội, bởi vì việc mà những đứa bé cùng tuổi biết làm, biết chơi thì cậu đều không biết, kết quả học tập cũng luôn xếp từ dưới lên, đến giáo viên cũng không muốn gọi cậu trả lời câu hỏi. Vì vậy mà không có ai muốn chơi cùng cậu bé đó. Tuy cậu chưa từng từ bỏ việc cố gắng nhưng những gì thu được thì lại không đáng kể. Sau này thậm chí nhà trường còn nghĩ đến việc khuyên cậu thôi học.

Hôm nay, trên đường tan học về nhà, cậu bé nhìn thấy một ông lão nhà hàng xóm tay cầm một tờ tiền 1 đô la rách nát đang khóc với vẻ rất đau buồn, cậu bé lương thiện thấy vậy liền vội vàng chạy đến hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Được biết đây là tờ một đô cuối cùng còn sót lại trong



tháng này của ông lão, nhưng tờ tiền đã bị chuột cắn rách nát không thể tiêu được nữa.

Thấy ông lão đau lòng nên cậu bé quyết định sẽ giúp đỡ ông. Cậu bé nói với ông: “Ông đưa cho cháu tờ tiền rách này đi, cháu có thể dùng phép thuật giúp ông biến nó thành tờ tiền mới!”

Sau khi về nhà, cậu bé đã đếm đủ một đô la số tiền xu mà bình thường cậu tiết kiệm, sau đó cậu đến cửa hàng bách hóa và đổi tiền xu lấy một tờ một đô mới tinh. Sau đó cậu đưa cho ông lão và nói “Đây là tờ tiền mới mà cháu đã dùng phép thuật biến hóa ra,” ông lão xúc động nói: “Cháu thật là một đứa bé vừa thông minh vừa lương thiện.”

Cha cậu bé đã chứng kiến tất cả những việc này, một hôm người cha nói với cậu: “Cha sẽ đưa con đi Boston bằng ô tô.”

Nghe thấy được đi du lịch, cậu bé rất vui. Khi xe ô tô dừng ở trạm nghỉ, người cha đã xuống xe mua đồ, nhưng khi xe đến thời gian xuất phát thì ông vẫn chưa quay trở lại, cậu bé lo lắng nhìn ra phía ngoài xe, xe đã khởi động rồi



mà vẫn chưa thấy bóng dáng cha đâu, cậu bé ra sức kêu gào, nhưng xe khách đường dài không thể vì một người mà dừng lại được. Lúc này trong lòng cậu bé tràn đầy lo lắng.

Chiếc xe khách rất nhanh đã đến Boston. Khi xe còn



chưa dừng hẳn thì từ xa, cậu đã nhìn thấy một hình bóng quen thuộc trong bến xe, đó chính là cha cậu! Khi xe dừng lại, cậu bé chạy như bay xuống xe và lao vào lòng cha nói: “Cha ơi, con đã rất lo rằng không có xe thì cha đến Boston thế nào? Sao cha giống như có phép thuật vậy, trong chốc lát đã có thể xuất hiện ở Boston rồi?”

Người cha mỉm cười xoa đầu cậu và nói: “Không có



xe thì cha có thể cưỡi ngựa mà! Chỉ cần chúng ta có thể đến được nơi cần đến là được, không cần quan tâm đến việc dùng cách nào đâu! Con trai, cha biết con đã rất cố gắng nhưng kết quả học tập vẫn không tốt lên được, điều này cũng không có nghĩa là con không thể thành công ở những phương diện khác. Có lẽ nếu thay đổi phương thức khác thì con sẽ mở ra một chân trời mới.”

Lời nói của người cha giống như một chiếc chìa khóa thần kỳ, trong chốc lát đã mở được nút thắt trong lòng cậu bé. Từ đó trở đi, cậu bé bắt đầu nảy sinh niềm đam mê với việc biểu diễn ảo thuật, đi tìm thầy dạy ở khắp nơi và đã bỏ công luyện tập. Cuối cùng, cậu bé đó đã trở thành một ảo thuật gia nổi tiếng thế giới, cậu chính là David Copperfield.

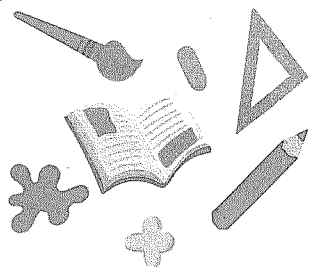


Bài học trưởng thành

Giống như lời của người cha trong bài văn đã nói, ở lĩnh vực này chúng ta học không tốt, không có nghĩa là chúng ta cũng không học được trong lĩnh vực khác, chỉ cần tìm được thứ mà mình thật sự yêu thích thì việc học sẽ không khó chút nào!



KHÔNG HỌC MỚI ĐÁNG SỢ



Đời nhà Tống, ở huyện Kim Khê có một người tên là Phương Trọng Vĩnh, nhà cậu đời đời làm nông, không có ai biết chữ, đương nhiên, Trọng Vĩnh cũng không biết trên đời còn có thứ gọi là bút, giấy, mực. Nhưng kỳ lạ thay, một ngày khi Phương Trọng Vĩnh vừa 5 tuổi, đột nhiên cậu bé gào khóc đòi giấy và bút.

Phương Trọng Vĩnh nhìn thấy giấy bút thì mặt mày rạng rỡ, cầm lấy giấy bút mực thì lắc lư đầu, vung bút viết ra bốn câu thơ:

Phụ mẫu ân như sơn, bách sự hiếu vi tiên;

Tỉ lân tương hòa mực, do như nguyệt đoàn viên.

(Công ơn cha mẹ như núi, chữ hiếu được đặt lên đầu tiên;



Hàng xóm láng giềng hòa thuận, như trăng rằm tháng đoàn viên.)

Một đứa trẻ mới 5 tuổi chưa hề đi học, cũng chưa từng thấy bút giấy mực nghiên, lại biết viết chữ làm thơ, đúng là kỳ tài! Ngay lập tức, một đồn mười, mười đồn trăm, không những lan truyền ra khắp huyện Kim Khê, mà càng đồn càng xa.

Vương An Thạch cùng cha đến thăm nhà cậu ở huyện Kim Khê, gặp mặt Phương Trọng Vĩnh như lời đồn. Hai người cùng nhau đo tài, trở thành bạn rất tốt của nhau.

Bảy năm sau, Vương An Thạch trúng cử tiến sĩ và làm quan tại Dương Châu, khi ông quay





lại Kim Khê hỏi thăm tình hình của Phương Trọng Vĩnh, thì người nhà nói với ông rằng, Phương Trọng Vĩnh đã hoàn toàn giống với người bình thường.

Hóa ra sau khi tiếng tăm thân đồng Phương Trọng Vĩnh lan ra, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc mà mời cậu đến nhà làm khách, khi về còn tặng cậu một chút tiền. Có người còn đến nhà Phương Trọng Vĩnh đưa tiền nhờ cậu viết thơ, một bài thơ có lúc được hơn 10 lượng bạc.

Cha của Phương Trọng Vĩnh muốn mưu lợi, nên ngày ngày đưa cậu đi gặp các học sỹ văn nhân và họ hàng thân thích trong huyện, không cho Phương Trọng Vĩnh đọc sách làm hoang phế tài năng của cậu.



Bài học trưởng thành

Cho dù chúng ta có thông minh đến đâu, nếu chúng ta không nỗ lực học tập thì sẽ lãng phí tài năng, trở thành một người tầm thường không tài cán. Không học tập mới là điều đáng sợ!



GIA CÁT LƯƠNG ĐI HỌC



Thuở niên thiếu, Gia Cát Lương theo học thầy là Thủy Kính Tiên Sinh Tư Mã Huy. Gia Cát Lương chăm chỉ, cần cù, lại thông minh, biết suy nghĩ, khiến cho không chỉ Tư Mã Huy tâm đắc, mà vợ của ông cũng rất coi trọng, quý mến.

Thời đó vẫn chưa có đồng hồ, người ta tính thời gian dựa vào mặt trời, hôm nào trời âm u, không có nắng, rất khó để nhận biết thời gian. Để tính thời gian, Tư Mã Huy huấn luyện gà trống cứ đúng giờ thì gáy, bằng cách là cứ đúng giờ thì cho nó ăn.

Gia Cát Lương ham học, muốn học được nhiều thứ hơn, muốn thầy giảng bài lâu thêm một chút, nhưng Tư Mã Huy lại cứ lấy tiếng gà gáy làm mốc, nghe thấy tiếng gà gáy



thì cho học sinh nghỉ. Thế là Gia Cát Lượng nghĩ, nếu như gà gáy muộn một chút thì thầy sẽ giảng bài lâu thêm một chút. Nghĩ vậy, Gia Cát Lượng mỗi lần đi học đều mang theo một ít thức ăn cho gà, để trong túi áo, áng chừng đến lúc gà sắp gáy lại cho nó ăn, con gà ăn no xong thì không gáy nữa.

Một thời gian sau, Tư Mã Huy bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, tại sao con gà không gáy đúng giờ nữa? Ông âm thầm quan sát, phát hiện ra Gia Cát Lượng cứ đến lúc gà sắp gáy thì lại cho nó ăn. Tư Mã Huy ban đầu rất tức giận, nhưng sau đó nghĩ, Gia Cát Lượng vì ham học nên mới làm như vậy, ông vô cùng cảm động, vì thế nên ông càng quan tâm, càng coi trọng Gia Cát Lượng hơn, toàn tâm toàn ý dạy dỗ Gia Cát Lượng. Còn Gia Cát Lượng cũng ngày càng chăm chỉ hơn trong học tập.

Nhờ nỗ lực không ngừng nghỉ của bản thân, Gia Cát Lượng đã trở thành một người học rộng tài cao, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý.



Bài học trưởng thành

Học tập không phải là việc đơn giản, mà đòi hỏi chúng ta phải bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức. Chỉ cần chúng ta dám dồn hết thời gian và công sức vào việc học, những khó khăn trong học tập tự khắc sẽ được giải quyết.